

Overweging Jonge Kerk 26 augustus 2012

Ik kom straks terug op het verhaal van Mozes.

Eerst wil ik met jullie stilstaan bij twee polen in ons leven;

twee manieren van kijken bijna; twee manieren van ervaren ook.\

De eerste ,de meest herkenbare zou ik willen zeggen, is die van de autonome mens, de zelfstandige, die regie heeft over zijn/haar eigen leven , \ik overdrijf even om duidelijk te maken wat ik bedoel:

als je niet gelukkig bent, dan ben je aan jezelf verplicht om jezelf gelukkig te maken - neem je toch een mental-coach of je gaat eens uitgebreid op vakantie. 2

Pas je niet bij elkaar , ga je toch uit elkaar .. voel je je alleen, zoek je toch een partner die bij jou past -op internet : e darling of be-2 brengt de oplossing. doe je dat allemaal niet: eigen schuld, dikke bult.

We leven in een tijd , waarin veel mensen denken, vinden en ernaar handelen dat het individu zijn/haar eigen leven kan maken , als die zelf maar wilt.

Als je ongelukkig bent, dan ligt dat aan jezelf: ga nlp doen, neem een personal coach, mindfulness etc.

We kennen allemaal zoals we hier zitten ook een ander soort ervaring nl, dat het totaal anders loopt soms in het leven dan je zou hopen:

dood, ziekte, scheiding, isolatie, breuken, we kennen ze zelf of horen van dichtbij.

De meesten van ons weten wellicht op heel verschillende manieren wat het betekent om gewoon erbij te blijven, te waken. We weten ook dat het soms niet goed komt, dat het puinhoop is die niet oplost. 2 om leed wat niet oplost; de wereld van morgen is niet altijd beter voor iedereen; de kwaliteit van het leven gaat soms achteruit; er is soms geen toekomstperspectief

En dat alles is tegen onze zin in en tegen de tijdsgeest in, immers we kunnen onze toekomst toch maken, we zijn toch zelf verantwoordelijk.

Helaas het leven ziet er soms anders uit. Ik werk bv.in een psychiatrische kliniek .Ik zie vaak intens lijden, wat er in de loop van de jaren niet lichter wordt. iedere dag weer, iedere week, iedere maand, jaar in jaar uit.met een groot aantal mensen gaat het niet beter en zal het ook niet gaan, vrees ik.

Wij allemaal kennen of kenden mensen , die geen perspectief hebben op een gelukkig leven, omdat ze gebroken zijn, getraumatiseerd, te vroeg gestorven zijn, oneerlijk is het leven vaak, .vinden we dan.

-Het zijn woestijnervaringen -zou je kunnen zeggen- ervaringen van droogte, leegte, een koude stilte.

En hoe hou je het daarbij vol, hoe hou je het daarbij uit, waar is die bron met koel helder water, die leven geeft ?? dat sprankelende water dat vruchtbaar is, waar het levenloos lijkt, dat water dat reinigt waar het smerig is, en dat dorst lest van jaren.

Is het er wel ?dat heldere sprankelende water of is ook dat iets wat helemaal niet zo makkelijk is te vinden te zien als vaak wordt voorgespiegeld ? en ook zo makkelijk te vinden als soms wordt aangeprezen. Een cursusje hier, een cursusje daar en ,als je het niet doet, laat je het geluk liggen..

Hoe hou je het daarbij vol ? hoe hou je het bij die zwaarte uit ?

Er zijn allerlei tradities die daar wat zinnigs over te zeggen hebben.

Stromingen ook in de christelijke traditie...

een van die stromingen is die van de woestijn- monniken die vanaf het begin van het christendom zich terugtrokken in de woestijn en op zoek gingen naar een antwoord ..ze zochten de stilte op, de rauwheid van het leven in de woestijn ..en kwamen niet met mooie gladde antwoorden..

Mystici gingen de diepte van hun bestaan in en kwamen in een donkere nacht, of zoals Eckhardt zou zeggen: van God leren houden als van niemand..

Het blijkt een gevecht van loslaten, van laten zijn...van deemoedigheid ook vooral denk ik..een woord wat dwars tegen het huidige dominante mensbeeld in lijkt te gaan. Te leven met een grondhouding van niet weten en toch je durven uit te leveren aan de grond van het bestaan, je durven toe te vertrouwen aan het leven en met die houding het leven leven: helemaal ten volle: onrustig vaak, vol verdriet, protest, en toch blijven staan in dat vertrouwen, deemoedig .

Ik kom terug op het verhaal van Mozes.

In mijn jonge jaren was hij voor mij het prototype van de bevrijder, de durfal, de vechter, de strijder, de grote man..

En nu toont dit verhaal ook een andere kant: het is een metafoor van ieders leven..

Mozes is moeten vluchten. Hij had de ellende van zijn volk gezien, had een Egyptenaar doodgeslagen, en was op de vlucht geslagen om een nieuw bestaan op te bouwen ver weg veilig van alle dreiging ..

Weg van alle ellende van zijn jeugdijaren...hij werd een herder en hoedde de kudden van zijn schoonvader en dacht zo zijn leven veilig te vullen..

En dan gebeurt er iets wonderlijks een struik staat in brand en verteert niet. De grond waarop hij staat blijkt heilig te zijn. Hij doet zijn schoenen uit, uit respect.. en daar hoort hij de stem van God , niet zomaar een God maar: de God van zijn voorvaderen..

En die God brengt hem weer terug naar wat Mozes dacht achter zich te hebben gelaten: de ellende van zijn volk.

En hij wordt geroepen daar iets aan te gaan doen en hij schrikt, hij wil eigenlijk niet, "wie ben ik dat ik dat moet gaan doen...?"

En Mozes vraagt : God als ze vragen hoe je heet , wie kan ik dan zeggen ?

Want iemand bij de naam kennen is greep hebben op ...

Mijn naam is, zegt God: ik ben die ik zijn zal.. : Mozes krijgt alles en niets te horen

Het verdere verhaal is bekend.. Mozes komt met allerlei tegenwerpingen en langzamerhand wordt hij overtuigd

dat het toch zijn roeping is om het volk uit de ellende
weg te voeren..

We weten dat hij daar 40 jaar over deed en uiteindelijk
niet het beloofde land in mocht trekken Zijn verlangen
wees hem de weg , de richting van het beloofde land,
maar hij zelf haalde het beloofde land niet..

Deemoedig , tot in zijn botten, zich overgevend aan : ik
ben die ik zijn zal

Aandoenlijk was hij met : hoe zal ik het zeggen ik stotter
Woedend en teleurgesteld als het gouden kalf de plaats
dreigt in te nemen van het grond vertrouwen; hij slaat
de tafels kapot en kan weer naar boven, de berg op,
weer vragen waarom het gaat in het leven..

Allemaal episodes uit ieders leven zoals we hier zitten,
In de hoop soms dat we onder het leed uit kunnen
komen, weg kunnen vluchten naar een veilige, rustige
plek.

En tegelijk een weten dat de grond waarop we staan
heilig is

Dat we de schoenen uit moeten doen

Om te horen dat Hij de jammerklachten van zijn volk
heeft gehoord

De ellende heeft gezien

En dat hij besloten heeft zijn volk te leiden naar een
land vol melk en honing

En dat hij ons daar toe roept

En dat hij heet:

Ik zal er zijn ook voor jou .

Amen

Koos van Vugt